

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci **žalobců: a) Ing. V. Š., b) M. T., c) E. N.,** všechny zast. JUDr. Taťjánou Vojtovou, advokátkou se sídlem Karasovská 5/832, Praha 6, **d) RNDr. H. P.,** a **e) JUDr. Z. K.,** proti **žalovanému: Ministerstvo pro místní rozvoj,** se sídlem Staroměstské nám. 6, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 4. 2007, č. j. 4888/2007-83/O-302/07, ve věci stavebního řízení, v řízení o kasační stížnosti žalobců a), b), c) a e) proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 1. 2010, č. j. 8 Ca 199/2007 – 65,

takto:

I. Kasační stížnosti žalobců a), b) a e) **se zamítají.**

II. Řízení o kasační stížnosti žalobkyně c) **se zastavuje.**

III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Včas podanými kasačními stížnostmi se žalobci a), b), c) a e) (dále též „stěžovatelé“) domáhají zrušení shora uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), a to v rozsahu výroku I. Výrokem I. napadeného rozsudku byla jako nedůvodná podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ s. ř. s.“), zamítnuta jejich žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 4. 2007, č. j. 4888/2007-83/O-302. Rozhodnutím žalovaného byla výrokem I. zamítnuta odvolání stěžovatele e) proti usnesení Magistrátu hlavního města Prahy, odboru

dopravy (dále jen „MHMP“), ze dne 14. 12. 2006, č. j. 456451/1/2006/DOP-O1/Ta-vl., odvolání stěžovatelek b), c) a d) proti usnesení MHMP ze dne 14. 12. 2006, č. j. MHMP 456451/2/2006/DOP-O1/Ta-vl., a odvolání stěžovatelky a) proti usnesení MHMP ze dne 14. 12. 2006, č. j. MHMP 456451/6/2006/DOP-O1/Ta-vl. Současně byla výrokem I. rozhodnutí žalovaného potvrzena prvostupňová usnesení správního orgánu, dle kterých stěžovatelé a), b), c), d) a e) nejsou účastníky stavebního řízení ve věci stavby „MO stavba č. 0079 Špejchar - Pelc Tyrolka“ v rozsahu sítí technického vybavení a podzemních garáží Letná včetně souvisejících objektů, vedeného u MHMP pod č. j. 141733/2005/DOP-O1/Ta. Výrokem č. II. rozhodnutí žalovaného bylo pro opožděnost zamítnuto odvolání paní A. F.

Městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, že souhlasí s názorem žalovaného, dle kterého je ve stavebním řízení především zkoumáno stavebně technické řešení stavby a zajištění komplexnosti a plynulosti výstavby. Hodnocení stavby z hlediska jejich vazeb na okolí je pak předmětem řízení územního. Soud má za to, že žalobci nemohou ve stavebním řízení uplatňovat ty skutečnosti, které měli uplatnit v územním řízení. Vlastníci sousedních nemovitostí mohou být dotčeni na svých právech a právem chráněných zájmech i samotným pořizováním stavby, což by je opravňovalo být účastníky stavebního řízení, takové skutečnosti však stěžovatelé netvrdili a z takového důvodu se svého účastenství nedomáhali. Soud není oprávněn dovozovat a za stěžovatele uvádět námitky, které namítat mohli, nicméně tak nečinili. Žaloba je koncipována ohledně celé liniové stavby, o samotném předmětu stavby, tedy stavby „MO stavba č. 0079 Špejchar – Pelc Tyrolka“ v rozsahu objektů inženýrských sítí a podzemních garáží Letná včetně souvisejících objektů, se v žalobě nic neuvádí, o dotčenosti práv stěžovatelů výstavbou těchto dvou objektů v žalobě není žádná zmínka.

Ve vztahu k výroku II. napadeného rozhodnutí žalovaného městský soud žalobu podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. odmítl, neboť byla podána osobami zjevně neoprávněnými. Výrok II. rozhodnutí žalovaného se totiž stěžovatelů a), b), c), d) a e) žádným způsobem nedotýkal.

Stěžovatelé napadají rozsudek městského soudu z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a z důvodu nedostatku důvodů rozhodnutí, tedy dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Městský soud dle nich vycházel z nesprávného výkladu ustanovení § 59 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“).

Ani jeden ze správních orgánů, ani městský soud, nevzaly v úvahu, že od územního rozhodnutí uplynulo více než 10 let a dopady předmětné stavby vzhledem k nárůstu automobilové dopravy během tohoto období budou nyní mnohem nepříjemnější. Celý koncept totiž vychází z úvah starých 40 let. Stavební zákon nevylučuje, aby se úřady zabývaly požadovanými aspekty stavby také ve stavebním řízení. Pokud městský soud připustil, že by stěžovatelé mohli být dotčeni samotným

pořizováním stavby, pokud by to namítali, tj. dočasnými vlivy pořizování stavby, tím spíše by měli být účastníky řízení, když již nyní jsou konstantně obtěžováni hlukem, vibracemi a imisemi ze současného provozu. Předmětná stavba tyto nepříznivé vlivy trvale zvýší.

Tvrzení městského soudu, že žaloba je koncipována ohledně celé liniové stavby a že o samotném předmětu stavebního řízení se v žalobě nic neuvádí, není přesné. Kde se v žalobě hovoří o liniové stavbě, tam je liniovou stavbou stavba zahrnující všechny liniové inženýrské a technologické sítě. Není záležitostí stěžovatelů, že stavebník rozčlenil stavbu na několik částí, k nimž například přiřadil garáže Letná.

V postupu správních úřadů spatřují stěžovatelé narušení principu právní jistoty, kdy jim není umožněno, aby mohli ovlivňovat řízení, které se přímo dotýká jejich práv.

Stěžovatelé upozorňují na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 60/2009 – 218, kterým byl potvrzen rozsudek městského soudu, který shledal žalobu podanou občanským sdružením Za naši budoucnost, jehož jsou stěžovatelé členy, za důvodnou. Zejména upozorňují na část týkající se nedostatečného vypořádání námitky ve věci neprovedených prognóz a analýz a opomenutých důkazů. V důsledku shora uvedeného rozhodnutí se jedná o nepovolenou stavbu, řízení musí být obnoveno a stěžovatelé se mají dle práva stát účastníky řízení.

Stěžovatel e) ve své kasační stížnosti navíc poukazuje na skutečnost, že v době vydání územního rozhodnutí na předmětnou stavbu nebyl vlastníkem nemovitosti, kterým se stal až po ukončení územního řízení.

Z uvedených důvodů stěžovatelé navrhují, aby zdejší soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Stěžovatel e) jako doplnění kasační stížnosti předložil kopii vyjádření ředitele odboru dopravy MHMP Ing. J. H., vyvěšeného na úřední desce Městské části Praha 6, kterým se snaží prokázat, že stavebník předpokládá kolaudaci stavby a její uvedení do zkušebního provozu, aniž by byla naplněna podmínka č. 83 stavebního povolení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasačním stížnostem uvedl, že dle jeho názoru jsou tvrzení stěžovatelů nepodložená a nedůvodná. Doba, která uplynula od vydání rozhodnutí o umístění daného záměru, není dle starého stavebního zákona skutečností rozhodnou pro vymezení okruhu účastníků řízení. Právní úprava taktéž žádným způsobem nezohledňuje stáří koncepce záměru obsažené v územně plánovací dokumentaci. Žalovaný poukazuje na skutečnost, že nemovitosti stěžovatelů se nacházejí více než 500 m vzdušnou čarou od předmětné stavby; vlivy dopravy v dotčeném území přitom nejsou skutečností, která by mohla nahradit nedostatek dotčenosti věcných práv stěžovatelů ke konkrétním nemovitostem realizací předmětné stavby. Stěžovatelé blíže nerozvádějí dotčenost svých práv, pouhé vznesení výhrad vůči předmětu řízení nemůže nahradit naplnění podmínek

pro přiznání postavení účastníka řízení. Žalovaný dále poukazuje na obecnou právní zásadu zákazu dvojího rozhodování v téže věci a na uplatňování koncentrační zásady v územním a stavebním řízení. Z hlediska ochrany zdraví a životního prostředí byla předmětná stavba posouzena příslušnými orgány veřejné správy.

Právně nepodložené jsou rovněž úvahy stěžovatelů, že jim v době územního řízení nesvědčilo vlastnické právo k předmětným nemovitostem, neboť taková situace je pouze věcí vztahu mezi nimi a jejich právními předchůdci.

Úspěšnost žaloby občanského sdružení Za naši budoucnost, na kterou stěžovatelé poukazují, je pro posouzení otázky účastenství stěžovatelů v daném řízení zcela irelevantní. Žalovaný je s ohledem na shora uvedené názoru, že kasační stížnosti nejsou důvodné.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval splněním podmínek řízení. Ze soudního spisu ověřil, že stěžovatelky b) a c) podaly kasační stížnost společně, avšak byl uhrazen pouze jeden soudní poplatek ve výši 3000 Kč. Vzhledem k tomu, že dle ustanovení § 2 odst. 2 písm. b) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), je poplatníkem tohoto poplatku ten, kdo podal kasační stížnost, bylo třeba trvat na zaplacení obou soudních poplatků. Usnesením zdejšího soudu ze dne 23. 3. 2011, č. j. 9 As 35/2001 – 154, byly stěžovatelky b) a c) vyzvány k uhrazení zbývajícího soudního poplatku, případně k určení, ke které z kasačních stížností má být již zaplacený soudní poplatek přiřazen. Písemností ze dne 4. 4. 2011, založené na č. l. 157 soudního spisu, zástupkyně stěžovatelek sdělila, že již uhrazený soudní poplatek má zdejší soud přiřadit ke kasační stížnosti stěžovatelky b) a že stěžovatelka c) soudní poplatek hradit nebude. Soudní poplatek ve věci kasační stížnosti stěžovatelky c) nebyl ve stanovené lhůtě uhrazen a Nejvyššímu správnímu soudu proto nezbylo, než v souladu s ustanovením § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích ve spojení s § 47 písm. c) s. ř. s. řízení o kasační stížnosti stěžovatelky c) zastavit.

Nejvyšší správní soud následně posoudil formální náležitosti kasačních stížností stěžovatelů a), b) a e) a konstatoval, že kasační stížnosti byly podány včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a u všech stěžovatelů jsou splněny podmínky stanovené § 105 odst. 2 s. ř. s. Kasační soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasačních stížností a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), zkoumal při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnosti nejsou důvodné.

Na tomto místě považuje Nejvyšší správní soud za podstatné připomenout, že v projednávané věci je posuzována zákonnost rozhodnutí MHMP ve věci účastenství stěžovatelů v řízení o povolení stavby „MO stavba č. 0079 Špejchar – Pelc Tyrolka“ v rozsahu objektů inženýrských sítí a podzemních garáží Letná včetně souvisejících

objektů, a na něj navazujících rozhodnutí. Předmětným rozhodnutím nebylo stěžovatelům přiznáno postavení účastníků řízení.

Okruh účastníků stavebního řízení je obecně vymezen v ustanovení § 59 stavebního zákona. Účastníky stavebního řízení jsou dle odst. 1 písm. b) tohoto ustanovení vedle stavebníka mimo jiné i osoby, které mají vlastnická nebo jiná práva k sousedním pozemkům nebo stavbám na nich, a tato práva mohou být stavebním povolením přímo dotčena. Zásadním pro posouzení věci je proto také vymezení předmětu stavby a z něj vyplývající vymezení okruhu možných dotčených práv.

Pro to, aby určitá osoba mohla být účastníkem řízení, je tedy nutno splnit dvě podmínky. Za prvé musí disponovat vlastnickým či jiným právem k sousednímu pozemku. Sousedním pozemkem přitom není pouze pozemek, který má společnou hranici s pozemkem, na němž je stavba povolována (tzv. mezující soused), ale v souladu s nálezem Ústavního soudu ze dne 22. 3. 2000, sp. zn. Pl. ÚS 19/99, publikovaným pod č. 96/2000 Sb., je pojem „sousední“ nutno vykládat extenzivně a neomezovat se pouze na kritérium společné hranice (k tomu srov. mimo jiné nález Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 609/04 ze dne 7. 4. 2005, dostupný na http://nalus.usoud.cz, či rozsudek zdejšího soudu ze dne 5. 11. 2007, č. j. 8 As 27/2006 – 69, publikovaný pod č. 1455/2008 Sb. NSS, dostupný též na www.nssoud.cz). Druhou podmínkou je možnost přímého dotčení na těchto právech povolovanou stavbou.

Taková konstrukce účastenství odpovídá požadavku, aby všem osobám, o jejichž právních poměrech se jedná nebo jež by mohly být příslušným rozhodnutím dotčeny, byla garantována určitá úroveň procesních práv. Postavení osoby jako účastníka řízení dává subjektu vedle některých povinností i významná práva s řízením spjatá, díky nimž mohou výsledek řízení nikoli nevýznamným způsobem ovlivnit. Sem patří zejména právo navrhovat důkazy, předkládat stanoviska, seznamovat se prostřednictvím nahlížení do spisu s jeho obsahem jakožto podkladem pro konečné rozhodnutí, právo dozvědět se o úkonech v řízení učiněných či plánovaných a v neposlední řadě také právo podat proti správnímu rozhodnutí opravný prostředek. Právě existence těchto významných procesních oprávnění je určující pro zvláštní charakter a postavení účastníků řízení v porovnání s jinými osobami, a proto je také okruh účastníků konkrétního typu řízení příslušnými zákony vždy vymezen.

V každém stavebním řízení je nutné zvážit, kteří z vlastníků sousedních pozemků a staveb mohou být vydaným rozhodnutím přímo dotčeni na svých vlastnických nebo jiných právech. Tato úvaha je záležitostí správního uvážení příslušného orgánu, která v mezích stanovených zákonem vychází z povahy posuzovaného návrhu i jeho předpokládaných dopadů a v neposlední řadě i z vlastních tvrzení osob domáhajících se účastenství v konkrétním řízení. K otázce výkladu neurčitého pojmu *„přímý zásah do práv“* lze odkázat na bohatou judikaturu zdejšího soudu, např. rozsudek ze dne 30. 4. 2008, č. j. 1 As 16/2008 – 48, publikovaný pod č. 1641/2008 Sb. NSS a dostupný též na www.nssoud.cz.

V obdobných případech jako v projednávané věci, kdy se účastenství podle § 59 odst. 1 písm. b) stavebního zákona domáhají osoby, u nichž není účastenství v řízení zcela zřejmé, tedy které nejsou ani „mezujícími sousedy“, ani nemají vlastnická či jiná práva k sousedním pozemkům a stavbám na nich ležícím v tak bezprostřední blízkosti povolované stavby, že je zcela evidentní, že jejich práva mohou být vydáním stavebního povolení dotčena, budou mimo další faktory pro posouzení jejich účastenství klíčová právě jejich tvrzení.

Námitky stěžovatelů, na základě kterých dovozují své právo být účastníky předmětného stavebního řízení, se týkají dotčení jejich vlastnických práv výhradně tím, že v dané lokalitě, zejména v ulici V Holešovičkách, dojde vybudováním stavby k navýšení provozu a dopravní zátěže. Obecně v kasační stížnosti tvrdí, že tím bude dotčeno jejich právo na klidné užívání vlastněných nemovitostí a právo na ochranu zdraví a životního prostředí, budou tak postiženi nejen samotnou výstavbou stavby, ale především jejím provozem.

Kasační soud přitom ze spisového materiálu ověřil, že námitky uplatněné stěžovateli v žalobě, jak správně vyhodnotil městský soud, směřují proti umístění celé liniové dopravní stavby v dané lokalitě. O tom ostatně svědčí i projevy stěžovatelů v průběhu ústního jednání u městského soudu, kdy např. stěžovatelka a) uvedla, že *„v předmětné oblasti žije přibližně 10tisíc lidí, kteří budou dotčeni automobilovým provozem, který bude do této oblasti přiveden až bude dokončen projekt Blanka, který bude ústit do Holešoviček ... tímto projektem bude vážně dotčena a poškozena oblast Povltaví, neboť tam je plánovaná výstavba a provoz čtyřproudové betonové dálnice. Dotčeny budou i další objekty zejména Univerzita Karlova a pak nemocnice na Bulovce ... jako obyvatelka předmětné oblasti a majitelka nemovitosti v ní pociťuje velký tlak, poukazuje na skutečnost, že kromě zátěží životního prostředí dochází v oblasti k častým dopravním nehodám, avšak orgány státní správy na tuto skutečnost neberou ohled a vytýká žalovanému, že ve věci chybí jakékoliv komplexní řešení, jakýkoliv výhled do budoucna“*.

Stěžovatelé ani v řízení před správními orgány ani v řízení před městským soudem neuplatnili žádné konkrétní dotčení svých práv napadeným stavebním povolením, tj. povolením stavby shora uvedené části městského okruhu v rozsahu sítí technického vybavení, případně podzemních garáží Letná včetně souvisejících objektů. Netvrdí ani, že se jejich práv dotkne samotné provádění stavby, tedy věcná stránka výstavby, která je dle ustanovení § 62 stavebního zákona přezkoumávána ve stavebním řízení.

V situaci, kdy stěžovatelé dovozují své oprávnění být účastníky v řízení o povolení předmětné stavby, je nezbytné, aby se důvody, pro které se domnívají, že mají být účastníky řízení dle ustanovení § 59 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, týkaly skutečně povolované stavby a nikoliv zcela obecně celého souboru staveb, které však jsou jednotlivě povolovány v odlišných řízeních. Stěžovatelé tak vlastně ve vztahu ke konkrétnímu předmětu stavebního řízení nic netvrdí a ani jinak neprokázali, že vydáním stavebního

povolení na stavbu „MO stavba č. 0079 Špejchar – Pelc Tyrolka“ v rozsahu objektů inženýrských sítí a podzemních garáží Letná včetně souvisejících objektů bude přímo zasaženo do jejich vlastnických či jiných práv, a proto jim má být přiznáno postavení účastníků v tomto řízení. V této souvislosti považuje Nejvyšší správní soud za nezbytné zdůraznit, že s ohledem na dispoziční zásadu uplatňovanou ve správním soudnictví není v jeho kompetenci, a nebylo ani v kompetenci městského soudu, aby sám určoval rozsah a obsah žalobních bodů, případně je jakkoliv doplňoval. Takovým postupem by totiž překročil svoje oprávnění a současně i porušil princip rovnosti účastníků (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 Afs 216/2006 - 63, nebo rozhodnutí téhož soudu ze dne 23. 10. 2009, č. j. 2 Azs 9/2003 - 40, všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

Stěžovatelé v kasační stížnosti namítají, že ani správní orgány, ani městský soud nevzaly v úvahu, že od územního rozhodnutí uplynulo více než deset let a celý koncept je zastaralý. Neuvádějí však, v jakých souvislostech by tyto argumenty měly být zohledněny ve vztahu k posuzování jejich účastenství v povolovaném stavebním řízení. Stěžovatelé dovozují, že vzhledem k nárůstu automobilové dopravy budou faktické dopady předmětné stavby na okolní prostředí mnohem nepříznivější, než se v době územního rozhodování počítalo.

Nárůst dopravy v předmětné lokalitě však z povahy věci nemůže být působen povolovanou stavbou, jejímž předmětem jsou zejména přeložky inženýrských sítí, ale komunikacemi, které jsou řešeny v samostatném stavebním řízení. Pro posouzení účastenství stěžovatelů není vůbec rozhodující, zda stěžovatelé byli či nebyli účastníky územního řízení na předmětnou stavbu. Okruh účastníků územního a stavebního řízení nemusí být nutně totožný; vyplývá to z povahy a úkolů, které jsou v každém z těchto řízení řešeny. V územním řízení o umístění stavby se posuzuje vhodnost umístění stavby i z hlediska jejich důsledků v území, zejména z pohledu jejího navrhovaného využití, výšky, hmoty, orientace k okolním stavbám anebo odstupů od hranic sousedních pozemků a staveb. Nepochybně je tak okruh osob, které mohou být rozhodnutím o umístění stavby dotčeni, zpravidla širší, než okruh účastníků v řízení o povolení téže stavby. Ve stavebním povolení totiž stavební úřad stanoví podmínky pro provedení stavby, popřípadě pro její užívání; vydáním stavebního povolení, potažmo vlastním prováděním stavby tak nemusí být nutně dotčeni všichni sousedé, kteří v územním řízení postavení účastníků řízení měli (blíže viz J. Doležal, J. Mareček, O. Vobořil, Stavební zákon v teorii a praxi, Linde Praha, a. s., 2005, str. 94). Rozhodujícím pro přiznání účastenství je, zda vlastnická či jiná práva stěžovatelů k sousedním pozemkům či stavbám na nich mohou být vydáním stavebního povolení přímo dotčena. Námitky takového charakteru však stěžovatelé nevznesli. Stěžovatelé obecně brojí proti umístění celého souboru staveb v dané lokalitě, tj. napadají řešení koncepčních otázek umístění liniové stavby.

Obdobně neobstojí argumentace stěžovatele e), že nemohl být účastníkem územního řízení, neboť v té době nebyl vlastníkem nemovitosti. Taková argumentace je v souzené věci zcela irelevantní, neboť to, zda předchozí majitel nemovitosti využil svého

práva být účastníkem územního řízení, případně se tohoto postavení domáhat, nemůže být důvodem pro přiznání účastnických práv stěžovateli e) v řízení o povolení stavby. Postavení účastníka řízení je odvozeno od vlastnických či jiných práv k sousedním nemovitostem přímo dotčených napadeným rozhodnutím, a tím pádem v určený čas dopadá na aktuálního vlastníka nemovitosti, na jehož místo v případě změny vlastnického či jiného práva k předmětným nemovitostem nastupuje jeho právní nástupce. Skutečnost, že se právní předchůdce stěžovatele e) aktivně neúčastnil procesu územního rozhodování, případně se nedomáhal účastenství v řízení o umístění stavby, nemůže být bez dalšího důvodem pro přiznání postavení účastníka v řízení o povolení stavby. Jak je ostatně výše uvedeno, okruh účastníků územního a stavebního řízení není totožný a nelze jej zaměňovat.

Nedostatek důvodů rozhodnutí spatřují stěžovatelé v argumentaci městského soudu týkající se okruhu skutečností posuzovaných ve stavebním řízení s tím, že zákon nevylučuje, aby se správní orgány zabývaly požadovanými aspekty stavby také ve stavebním řízení. Stěžovatelům lze v obecné rovině přisvědčit, že stavební zákon v ustanovení § 62 skutečně demonstrativně vymezuje hlavní hlediska, ze kterých stavební úřad obligatorně zkoumá žádost o vydání stavebního povolení a připojené podklady. Podle okolností konkrétního případu a v součinnosti s dalšími orgány státní správy může stavební úřad posoudit žádost o vydání stavebního povolení a předložené podklady i z jiných hledisek s ní souvisejících tak, aby mohl navrhovanou stavbu spolehlivě posoudit, o žádosti kvalifikovaně rozhodnout a v povolení následně stanovit odpovídající podmínky pro realizaci stavby a zajištění veřejných zájmů (blíže viz J. Doležal, J. Mareček, O. Vobořil, Stavební zákon v teorii a praxi, Linde Praha, a. s., 2005, str. 137). Vždy je však třeba pamatovat na to, že stavební zákon úmyslně rozděluje proces povolování konkrétní stavby na řízení o umístění stavby a řízení o povolení stavby. Tyto instituty nelze zaměňovat a uměle tak rozšiřovat působnost správního orgánu v řízení o povolení stavby nad zákonem stanovený rámec tak, že by zasahovala do pravomocného územního rozhodnutí. Oblasti již posouzené v řízení o umístění stavby tak nemohou být znovu a ze stejných hledisek posuzovány v řízení o povolení stavby, a to i s ohledem na právní jistotu stavebníka.

Pro úplnost Nejvyšší správní soud uvádí, že podmínkou účastenství ve stavebním řízení není věcné vyhovění uplatněným námitkám, jsou-li vzneseny spolu s požadavkem přiznání postavení účastníka řízení. Důvodem pro nepřiznání postavení účastníka řízení osobě, která se toho domáhá, nemůže být to, že jí vznesené námitky nejsou důvodné, a to ať z věcných důvodů, či z důvodu možného dřívějšího uplatnění (srov. § 61 odst. 1 stavebního zákona). Účastenství totiž obstojí samo o sobě bez toho, aby následně muselo vést k rozhodnutí pro účastníka příznivému (blíže viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 80/2008 – 68, publikovaný pod č. 1787/2009 Sb. NSS, dostupný též na www.nssoud.cz).

V souzené věci je však podstatné, že stěžovatelé ani netvrdili ani neprokázali, že by vydání stavebního povolení na předmětnou stavbu mohlo přímo zasáhnout do jejich

práv. Fakticky totiž brojí do umístění stavby ve zcela jiném rozsahu, než je povolována, a k samotnému předmětu stavebního řízení nic netvrdí. Proto jim nemůže být přiznáno postavení účastníků řízení dle ustanovení § 59 odst. 1 písm. b) stavebního zákona v řízení o povolení stavby „MO stavba č. 0079 Špejchar – Pelc Tyrolka“ v rozsahu objektů inženýrských sítí a podzemních garáží Letná včetně souvisejících objektů.

K námitce stěžovatelů, že není jejich záležitostí, že stavebník rozčlenil stavbu městského okruhu na několik částí, Nejvyšší správní soud uvádí, že takovou praxi vnímá obecně jako nežádoucí, neboť jejím cílem zpravidla bývá postupné prosazování kontroverzních řešení ve výstavbě, aniž by takový postup měl jiné opodstatnění. V takových případech je nanejvýš vhodné, aby si příslušný správní orgán byl těchto okolností vědom a při svém rozhodování je zohlednil, a to zejména ve fázi posuzování vlivů na životní prostředí. Na posuzovanou věc, tedy zda stěžovatelé jsou či nejsou přímo dotčeni na svých právech shora specifikovanou stavbou, však nemá rozčlenění většího souboru staveb na jednotlivé části schvalované v samostatných řízeních vliv. Tvrzené dotčení na právech tím, že v dané lokalitě dojde ke zvýšení intenzity dopravní zátěže a tím i k nárůstu hlukové zátěže, vibrací a imisí, nemůže z povahy být relevantní pro vydání stavebního povolení pro inženýrské sítě a podzemní garáže Letná včetně souvisejících objektů, ale naopak je na místě tuto argumentaci použít a takové dotčení na právech tvrdit, a z tohoto titulu se domáhat účastenství v řízení, v němž budou povolovány vlastní komunikace, po nichž budou vozidla, která, jak je všeobecně známo, způsobují shora uvedené nepříznivé jevy, jezdit.

K námitce stěžovatelů týkající se úspěšnosti žaloby občanského sdružení Za naši budoucnost, jehož jsou stěžovatelé členy, zdejší soud konstatuje, že v souzené věci posuzuje výhradně zákonnost rozhodnutí, v němž bylo posuzováno účastenství stěžovatelů jako fyzických osob z titulu vlastnictví či jiných práv k nemovitostem v sousedství stavby. Režim účastenství občanských sdružení dle ustanovení § 59 odst. 1 písm. c) stavebního zákona je zcela odlišný, navíc úspěšnost jiného subjektu v řízení o přezkumu jiného správního rozhodnutí, kdy ve věci vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 2 As 60/2009 bylo rozhodováno o stavebním povolení na předmětnou stavbu, nikoliv o otázce účastenství stěžovatelů jako fyzických osob v řízení o povolení stavby, nemůže mít na posouzení nyní projednávané věci vliv.

K doplnění kasační stížnosti stěžovatele e), kterým se snaží prokázat, že stavebník předpokládá kolaudaci stavby, aniž by byla naplněna jedna z podmínek stavebního povolení, Nejvyšší správní soud uvádí, že tento důkaz nemůže mít na souzenou věc vliv. Týká se totiž zcela jiných rozhodnutí, než těch, která jsou v nyní projednávané věci přezkoumávána, tj. rozhodnutí o nepřiznání postavení účastníků řízení v řízení o povolení stavby „MO stavba č. 0079 Špejchar – Pelc Tyrolka“ v rozsahu objektů inženýrských sítí a podzemních garáží Letná včetně souvisejících objektů.

Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že námitky uplatněné stěžovateli v kasačních stížnostech nejsou důvodné. V souzené věci současně nebylo shledáno žádné zásadní

pochybení městského soudu, a proto z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podané kasační stížnosti zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 1 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 s. ř. s. Stěžovatelé a), b) a e), kteří neměli v tomto soudním řízení úspěch, nemají dle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému náklady řízení o kasačních stížnostech stěžovatelů a), b) a e) nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Řízení o kasační stížnosti stěžovatelky c) bylo zastaveno, a proto nemají ani tato stěžovatelka, ani žalovaný v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení. Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud rozhodl, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. srpna 2011

JUDr. Radan Malík
předseda senátu